

Διαπροσωπική σχέση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Είναι αρκετά παράξενο, και στην πραγματικότητα μάλλον μυστηριώδες, πώς γίνεται να αγαπήσεις κάποιον για κανένα άλλο λόγο παρά γι'αυτό που είναι».

Η διαπίστωση αυτή του π. Αλέξανδρου Σμέμαν, που καταγράφει στο Ημερολόγιο του, είναι εμπειρική, γι' αυτό και αληθινή. Άλλωστε, σε όλους τους ανθρώπους συμβαίνει να συμπαθούν κάποιο πρόσωπο από την πρώτη συνάντηση, όπως και το αντίθετο με άλλο πρόσωπο. Νομίζω ότι η όποια εξήγηση του φαινομένου θα έχει ενδεχομένως κάποια αλήθεια, που προέρχεται από προσωπικούς λόγους, αλλά δεν θα έχει όλη την αλήθεια.

Το κάθε πρόσωπο, ως μοναδικό και ανεπανάληπτο, κρύβει κάπου μέσα του το μυστήριο της ύπαρξής του, άγνωστο στην ολότητά του και στον ίδιο. Γι' αυτό συμβαίνουν και οι εναλλαγές στην συμπεριφορά, στις επιθυμίες, στην πορεία της ζωής, που μας κάνει να εκπλησσόμαστε και εμείς οι ίδιοι. Όχι πως αυτό γίνεται πάντα και σε όλους με την ίδια ένταση αλλά συμβαίνει. Αν συμβαίνει ν' αγνοούμε το νου του Θεού, σύμφωνα με το « τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου;», τότε κατ' αναλογία συμβαίνει και στον άνθρωπο ως εικόνα Θεού.

Η όποια σχέση μας με τους ανθρώπους καθορίζεται από την προσωπική ελευθερία.

Αν η συμπεριφορά μπορεί να καθοριστεί από κοινωνικές καταστάσεις ή λόγω ευγένειας, η εσωτερική αποδοχή και αγάπη ή η απόρριψη και απόσταση όχι.

Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι ο αληθινός χριστιανός αγαπά όλους τους ανθρώπους το ίδιο. Αυτό είναι αλήθεια, όπως αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί να επικοινωνήσει και να συνεννοηθεί με όλους το ίδιο. Η προσωπική καρδιακή συνάντηση δεν πηγάζει από το λογικό και το «πρέπει». Ας μην φτιάχνουμε ενοχές εκεί που δεν έχουν θέση. Είναι ανθρώπινο και καθόλου μεμπτό το να συμπαθάς και να νιώθεις μια βαθιά επικοινωνία με κάποιους και όχι με όλους τους ανθρώπους. Άλλωστε, ο Χριστός είχε τον προσωπικό του φίλο, το Λάζαρο, το μαθητή « ὃν ἠγάπα», τον Ιωάννη. Επίσης, όπως μας αναφέρει το Ευαγγέλιο, εξέφρασε τη συμπάθεια του στο νεαρό που του ζήτησε να του πει τι να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. «Ο Ιησούς τότε τον κοίταξε γεμάτος αγάπη και είπε: ένα πράγμα σου λείπει...» (Μαρκ. 10,21).

Στη ζωή των αγίων, από αρχής και πάντα, βλέπουμε να έχουν ιδιαίτερες σχέσεις με κάποιους που θεωρούνται φίλοι τους, με τους οποίους μπορούν να είναι ο εαυτός τους.

Η δυνατότητα της ιδιαίτερης σχέσης είναι η βάση πάνω στην οποία θα στηριχτεί ο άνθρωπος για να δημιουργήσει προσωπική σχέση με τον «άόρατο, άκατάληπτο, άπερινόητο» Θεό. Ο Χριστός μάς αποκαλύπτει την αγάπη ως προσωπική πράξη και όχι ως γενική και αόριστη. Αγαπούμε συγκεκριμένα πρόσωπα και όχι την ανθρωπότητα.

Άλλωστε η χαρά της διαπροσωπικής σχέσης, όπου το πρόσωπο δίνει και παίρνει αγάπη, είναι δεδομένη και αναγκαία για την πνευματική του ανάπτυξη. Αν η σχέση επεκταθεί σε ευρύτερο κύκλο ανθρώπων, ως έκφραση της διαπροσωπικής σχέσης, η χαρά αυξάνεται. Και αν καταλήξει στην εν Χριστώ κοινωνία των προσώπων, τότε γίνεται « γεύση ζωής αιώνιου».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com